

Formanden: Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgtreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen: I Anledning af den ærede foregaaende Talers første Bemærkning skal jeg indfrænke mig til at anmode de ærede Medlemmer om selv at læse Loven af 29de December 1857 §§ 39, 40, 41 og 43; jeg troer ikke, at de deraf ville kunne faae ud, at disse Bestemmelser kun ere anvendelige paa de Blande, hvor der er privilegerede Fiskestader. Jeg skal ikke videre imødegaae det ærede Medlem, thi jeg troer, at Enhver selv tydelig vil kunne læse, hvad der staaer i de nævnte Paragraffer.

N. Hansen: Siden jeg igaar kortelig tillod mig at opfordre det ærede Thing til at stemme imod de under Nr. 9 og 12 foreslaaede Understøttelser, have forskellige Talere forsøgt at imødegaae mig, men, som jeg troer, uden dog egentlig at have indladt sig paa at imødegaae de Kjendsgjerninger, som jeg anførte. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgtreds (Naberg) begyndte rigtignok med at ville belære mig om, at jeg igaar havde anført noget Urigtigt, men det var mig ikke muligt at høre, at han fremkom med nogen Belæring i saa Henseende. Det Eneste, han anførte, var, at den i Vædringsforslaget under Nr. 12 omhandlede Mand i 1845 var reist til Udlandet for at gjøre sig bekendt med Redningsvæsenet, men derom havde jeg ikke yttret et eneste Ord. Det, jeg havde sagt, var, at der ikke forelaa det Mindste, der antydede, at denne Mand i Mellemtiden var bleven affødiget fra sin Bestilling i Statens Tjeneste, og det forekommer mig derfor, at naar han havde reist i dette Diemed, og havde, som der staaer i Motiverne, reist deels for sine egne Penge og deels med Statens Understøttelse, medens det, han bestyrede hjemme, ikke var bleven besat med nogen anden Mand, saa laa der dert en Tilkjendegivelse af, at før han reiste, var han bestemt til at overtage dette Hverv, naar han kom tilbage. Jeg mener derfor, at hans Fortjeneste i den Henseende ikke var slet saa stor,

som det synes, at der skulde gjøres gjældende. Hvorledes dette nu end forholder sig, saa er det en Kjendsgjerning, at han erholdt den forøgede Bestilling og den forøgede Indtægt, efterat han var kommen tilbage. De øvrige Grunde, som det ærede Medlem anførte, for at stemme for Forslaget, forekomme mig høist besynderlige. Han anførte nemlig, at Enhver, der havde gjort sig bekendt med disse Strandinge, maatte fatte den samme Tanke som den Mand, her er omtalt. Men skulde da denne Mand være den eneste menneskefjærlige Mand paa hele Sjyllands Bestkyst paa denne Strækning? Det troer jeg virkelig ikke. Der var sikkert mange menneskefjærlige Mænd der, men det faldt ikke dem ind at reise, og hvorfor? Fordi de ikke havde Udset til at faae Fortjeneste deraf ved at opnaae forøgede Indtægter derfor, naar de kom tilbage. Det ærede Medlem omtalte tillige, at dette lille Tilskud var saa ubetydeligt, at det ikke var værd for Statskassen at omtale. Deri har det ærede Medlem Ret; men han vil maastee ogsaa erindre, at jeg som Hovedgrund imod at bevilge disse 400 Rd. anførte, at der for mig laa et Princip dert; det gjaldt mig altsaa ikke om Summen, men det gjaldt mig om, at vi endelig engang herfra viste, at det var vor Mening at standse paa den Gldebane, som vi ere komne ind paa ved at bevilge den ene Understøttelse efter den anden. I hvilken Grad det ærede Medlem er kommet ind paa denne Gldebane, fremgik af hans senere Ord, da han sagde, at nu, da Forslaget var kommet frem, maatte vi ogsaa stemme for det. Men er dette dog ikke Bevist paa, at naar Sligt skal kaldes en Grund til at stemme for et Forslag, saa ere vi komne ind paa den Bet, at vi nødes til at bevilge enhver Understøttelse, der forlanges. Og jeg vil spørge: Hvorledes skulde en Minister — jeg taler ikke om den nuværende Minister, men om Ministre i Almindelighed — kunne afvise disse Begjæringer om aarlige Understøttelser, naar Thinget stemmer for dem, saasnart de komme frem? Naar det anføres som en Grund for at bevilge saadanne Understøttelser, at naar de engang ere komne frem, skal man stemme for dem, saa